

Rade Krstič

BISTRINA MOLČEČEGA EROSA

Kolikor nam je mogoče razumeti, je pri pesniški zbirki *Na temnem pragu upa* slovenskega pesnika Braneta Senegačnika utelešeno dvoje: kristalizirana čistost izraza in verzifikacijska spretnost klasične eklektične misli. To še ne pomeni, da je logika izrazoslovnih sredstev zamolčana in prikrita, ampak da gre za sublimativno držo lirskega in poetoslovnega opažanja drugačne in za to vrsto izpovedovalnosti eshatološko usmerjene discipline duha.

V vseh »aktih«, ki jih pesnik izreče dosledno in dovršeno, je znamenje življenja, ki svojo sporočilnost oblikuje pretehtano in z veliko mero občutka za ponotranjeno doživljanje sveta. Brane Senegačnik je svojo eshatološko držo že začel dokazovati pri njegovem pesniškem prvencu z naslovom *Srčni grb*, kjer z neverjetno vehemenco in entuziazmom pripravi odjemalca literature do poglobljenega branja.

V pesmi z naslovom »Akt I« namreč beremo: »Ponosni, z ogljem sna na čelo vrti / obrvi: čvrsti kakor lok spomina. / Očesi, v sladki lesk daljav razprti... / a v krču sle že sije bolečina.« (str. 31) Kot da bi pesnik prikazoval tiste subjektivno določene predmetnosti, ki jih ponazori »viteško« spopadanje z besedo in njeno nasprotnico, tišino. To je velika umetnost zapisanega akta in črke, ki jih unavzoči življenjsko poslanstvo: biti pesnik »in se prenesti«, kot je pesnik zapisal v svojem prvencu.

Vsaka drža, pa naj bo še tako obtežena s smislom in nesmisлом, je pogojena in se izkazuje kot prenesena privlačnost do logosa in biti same nasploh. Ravno zaradi tega pesnik dosledno zapiše: »Kdor nosi svoje sanje, svoje bolečine, / nevidne, v senci molka skoz življenje / in ve, da v tem, kar daje mu trpljenje, / resnica je in kruh in vino, // mu dnevi sreče, dnevi strtega duha, / med sabo neločljivo prepleteni, / žare kot čisti tempelj, posvečeni / v pojoči školjki Tvojega srca.« (pesem z naslovom »Posvetilo«, str. 51)

Brane Senegačnik dobro ve, kaj mu prinaša pesniška inovativnost in njene silnice. Tako dobro nam sporoči in pove, da je »zadnja postaja« še vedno življenjska. Veliko več je namreč v zadržanem segmentu duha, kot pa v prenesenem.

Tako lahko sklenemo, da je slovenski pesnik Brane Senegačnik utelesil tiste življenjske danosti, o kateri je vredno spregovoriti večkrat.